

EVA VAN ESCH

ALS IK DE
LIEFDE
NIET HEB

VERHALEN

Uitgeverij Atlas Contact
Amsterdam/Antwerpen

INHOUD

Piëta	11
Broers	17
Bondgenoot	24
Speelbal	28
Onbereikbare	33
Ouders	36
Dochter	41
Als ik de liefde niet heb	44
Gezin	53
Ex	55
Taalspel	62
De anderen	67
Surprise	73
Gelijke	74
Indringer	85
Mannen op leeftijd	89
Familie	92
Vader 1	98
Verslaafde	100
Verkoper	106
Oxytocine	108
Vreemde	110
Acteur	113
Vader 2 etc.	120

Regisseur	134
Alibi	139
Verdachte	142
Zieke	146
Surrogaat	150
Dwarsligger	153
Droom	156
Escapist	162
Ken	166
Gemis	170
Spil	175
Streber	178
Belofte	181
Reiziger	186
Ondernemer	191
Enfant terrible	194
Schijnheilige	200
Stroper	203
Buurman	207
Arts	210
Sculptuur	213

PIËTA

Jack wachtte altijd op me, in de Cherokee, met een stationair draaiende motor, tot ik van de wc kwam – niet dat ik steeds moest, het was meer de gedachte dat ik straks misschien moest en het dan niet kon omdat we onderweg waren.

‘Ben je zover?’ fluisterde een van mijn schoonzussen. Ze klopte nog eens op de wc-deur.

Al die mensen die in en uit liepen. De voordeur die telkens dichtsloeg. Ik haalde angstvallig mijn twintig-denier-nylons op: dun, en toch te warm voor deze nazomerdag. Voor de vorm spoelde ik door.

‘Gaat er niemand bij Jack?’ vroeg ik.

‘Lieverd, jij zit in de eerste volgauto.’

‘Ik wil bij hem,’ zei ik, dus kroop ik op de voorbank tussen de chauffeur en de begrafenisonderneemster. Langzaam trokken we op. Her en der sloegen autoportieren dicht; achter ons vormde zich een stoet. Ik draaide mijn hoed rond in mijn handen. Het was gek om Jack niet achter het stuur te zien en toch met hem in één auto te zitten – bij elke rotonde

was ik bang dat ik hem van zijn plek zou horen verschuiven. 'Godver,' zei ik, waarop de begrafenisondernemer haar hand op mijn knie legde. Mijn blaas voelde gespannen. Mijn kousen knelden om mijn dijen; die klamme hand op mijn knie; al die auto's achter ons.

'Kunt u zo even stoppen bij de Texaco?'

De chauffeur hield zijn handen aan het stuur, draaide subtiel zijn pols en wierp een blik op zijn horloge.

'Eén tel,' smeekte ik.

Hij minderde vaart. Er ontstond verwarring: ramen gleden naar beneden. Rijd maar door, gebaarde ik naar de bestuurders, rijd maar door – maar blijkbaar moest Jack voorop. De wc-deur zat op slot. Ik wankelde op mijn hakken naar een pompbediende, die onder de indruk leek van de trits slordig geparkeerde auto's. 'De sleutel?' herhaalde ik. De begrafenisondernemer riep een paar keer: 'Het komt goed.' Ik sloot de deur achter me, het stonk er verschrikkelijk. Aan de neus van mijn pump bleef een stuk toiletpapier plakken. Ik blijf hier, dacht ik. Toen ging ik boven de wc-bril hangen. De spieren in mijn bovenbenen trilden. Iedereen wachtte op me, behalve Jack. Het enige vocht dat ik losliet waren tranen.

'De sleutel?' vroeg de begrafenisondernemer, toen ik wilde instappen.

'Ik weet het niet,' zei ik. 'Ik weet het niet. Misschien nog in de deur?'

'Wacht hier.' Ze holde naar het toiletblok. Haar kuiten leken vierkant.

'Wat is er aan de hand?' Om de lijkwagen dromden familieleden samen. De chauffeur greep in door licht gas te geven. Even stelde ik me voor hoe het zou zijn om ze allemaal af te schudden en uren over zonverlichte wegen te rijden tot ik rozig onderuit zou zakken, bedwelmd door de zee van Calla's

waarmee de kist was bedekt, maar Jack – die kon niet zonder koeling.

De kerkklokken kondigden onze komst aan. De zware toegangsdeuren stonden open, binnen puilden ze uit. Op het moment dat ik mijn hoed wilde opzetten, glipten er twee zongebilde vrouwen langs de wagen, als ratten. ‘Oh, Jack,’ zei ik. Toen schoven ze hem als een ovenschotel naar buiten. Zijn maten en broers droegen hem op hun schouders, ik had erbovenop willen gaan liggen omdat mijn voeten dienst weigerden.

‘Je hoed,’ zei mijn schoonzus.

‘Toch niet,’ zei ik.

Ze vond het zonde, ze vroeg of ze die van haar dan ook moest afzetten, maar ik zei: ‘Nee, houd maar op.’

Op weg naar het altaar dacht ik: godverdomme, Jack, daar gaan we dan. Het orgel zwol aan, evenals het besef dat al die ogen me nu zagen als een weduwe. Weduwe. Ik proefde het woord – we duwen je: voetje voor voetje over het uitgesleten marmeren middenpad, ingeklemd tussen mijn schoonzussen.

Als ik tijdens de dienst de draad kwijt was probeerde ik te achterhalen op welke pagina we gebleven waren, en hoeveel pagina’s we nog hadden te gaan. Achterin stond vermeld dat Jack na de mis in familiekring zou worden begraven.

‘Ben je er klaar voor?’ vroeg mijn schoonzus van onder haar hoed vandaan.

Ik haalde mijn schouders op.

‘Ik kan met je meelopen? Straks krijg je er spijt van.’

De pastoor riep me naar voren. ‘Ik kan het niet,’ fluisterde ik. Mijn schoonzus vroeg of zij, of iemand anders, mijn

speech dan moest voorlezen, maar ik zei: ‘Het zit allemaal in mijn hoofd.’

‘In dat geval.’ Ze knikte naar de pastoor als om hem aan te moedigen verder te gaan met de dienst, maar de man nam de moeite naar me toe te komen. ‘Het geeft niks.’ Hij vouwde zijn handen ineen. ‘Woorden voegen niet altijd iets toe.’

Tijdens de communie had ik beter wel mijn hoed opgehad: sommigen knepen in het voorbijgaan hun ogen dicht of schudden hun hoofd ten teken van ongeloof: oh, dat Jacks hart er zo plotseling mee was gestopt! Aan mijn liefde heeft het niet gelegen, wilde ik ze zeggen, zijn hart leed onder zijn levensstijl, maar aan onze liefde heeft het niet gelegen.

‘Ik ken nog niet eens de helft van al deze mensen,’ fluisterde mijn ene schoonzus.

‘Jawel,’ zei de ander, ‘zij daar? Zij was vroeger een huisgenoot van Jack.’

Even dacht ik dat ik moest plassen, tot ik in de rij de twee onbekende vrouwen ontdekte die het licht in schuifelden dat door de glas-in-loodramen naar binnen viel en tussen de pilaren hing als mist. De knapste droeg hoge hakken en een broek die me te strak leek om in te kunnen knielen. Ze leek zo gebiologeerd door Jacks kist dat ze vergat hoe ze de hostie in ontvangst moest nemen. ‘Het lichaam van Christus,’ herhaalde de pastoor. Ze kreeg een kneepje in haar schouder van de vrouw die vermoedelijk haar moeder was en dat hielp: ze maakte eindelijk een kommetje van haar handen, en zei: ‘Amen.’

Ik kwam omhoog. ‘Ik wil nu wel wat zeggen.’

De pastoor gaf net de laatste in de rij – Matsu, de eigenaar van Tokyo Dining, waar Jack en ik vaste gasten waren – een hostie. Toen hij daarmee klaar was, knikte hij naar me, dus

zocht ik de microfoon en kwam uit achter de kathedr, waar ik als een veilingmeester op klopte. Er klonk gefluister en in een kerk galmt dat al snel, ik zei: 'Alsjeblíeft.' Ik zag niet één gezicht terwijl ik wel voor me keek.

'We hebben allemaal verdriet,' zei ik, 'daar heeft iedereen ook recht op, Jack was erg geliefd.' Ineens kwamen de contouren van mijn schoonzussen in beeld, misschien omdat ze op me afstapten. 'Wat ben je aan het doen, lieverd?' fluisterden ze. Dus zei ik dat het heel gemakkelijk is om met een man als Jack te slapen. Dat het veel moeilijker is om er dertien jaar mee getrouwd te zijn en toch volmondig te kunnen zeggen: Ja, ik hou van hem. Dat herhaalde ik in de microfoon. Geschuifel in de banken. 'Haal haar daar weg,' zei een van Jacks broers.

Ik had het deksel van de kist willen schroeven om Jack door elkaar te schudden. Naast hem te kruipen. Te roepen: Zeg het ze dan. Zeg het ze dan.

'Kom, lieverd,' zeiden mijn schoonzussen, 'kom mee.'

'Jullie zijn aantrekkelijk,' vervolgde ik, 'dat wel. En vast ook lief en slim en – hier die microfoon – geil. Maar verwar lust niet met liefde.'

Het werd doodstil. Ik had het gevoel dat ik niet meer terug kon. Jack, dacht ik. Hufter. Lafbek.

'Hij was gewoon bang. Hij wilde zich wel hechten, oh, hij wilde niks liever dan dat.' Ik liet mijn blik afdwalen naar de kist, werd getroffen door een schilderij van Maria met haar van het kruis afgenomen zoon op schoot, zijn lichaam slap, haar hoofd gebogen. 'De oorzaak mocht dan in zijn jeugd liggen, op een gegeven moment denk je toch: zoek professionele hulp, verschuil je niet langer achter je opvoeding, neem je verantwoordelijkheid. Dat hele aantrekken- en afstoten-gedoe beoefende hij als een uit de hand gelopen hobby.

Daarin was hij onuitstaanbaar. Gewoon een zak.'

Ik was steeds harder gaan praten, het bloed suisde door mijn aderen. De pastoor kneep me in mijn bovenarm, en zei: 'Dit lijkt me voor nu wel genoeg.'

Ik schrok en voelde een paar druppels in mijn slipje lopen.

BROERS

Aan de lopende band hebben mijn broers vriendinnen en nu ze op een leeftijd komen waarop die relaties een beetje vastere vorm aannemen, blijkt zo'n schoonzus, ik noem ze liever zusje, doorgaans hartstikke nerveus voor een eerste ontmoeting met mij! Ik deel toch een verleden van, gemiddeld, een jaar of vijftientig met die mannen van ze.

De geluksvogels, ik kan niet anders zeggen, zien eruit als om door een ringetje te halen, al behoud ik een voorsprong: ik hoef niet bij te komen van het harsen van mijn schaamstreek tot er een landingsbaan overblijft, van de angst dat ik niks in mijn kast heb om aan te trekken, of, erger, dat ik niet binnen het gezin zal passen. Verzekerd van de liefde van mijn broers, kan ik – desnoods in pyjama – direct overgaan tot het initiëren van een goed gesprek. Zo heb ik me de laatste tijd ingelezen in de wereld van het ondernemerschap omdat die mannen in de voetsporen van onze vader willen treden – God hebbe zijn ziel. Ik snap er weinig van, maar met een marker heb ik allerlei termen aangestreept en die vervol-

gens uit mijn hoofd geleerd. Ik dreun zo ‘de top tien valkui-
len voor starters’ op. Het duurt even voor de meisjes zich
mengen in de conversatie, maar dan blijkt ook het IQ van de
lichting vanavond dik in orde te zijn. Eentje heeft zelfs een
eigen onderneming in verantwoord speelgoed voor baby’s.
Daarom sleur ik ze gauw mee naar de keuken om gezellig wat
hapjes te bereiden.

Voor degenen die op palen lopen omdat mijn broers daar
inderdaad van houden, schuif ik krukken bij: zo kunnen ze
meehelpen met behoud van hun *looks*. Ik bedank ze nog-
maals voor hun cadeautjes, ik ben weliswaar de gastvrouw,
maar dat hadden ze echt niet hoeven doen! Soms verdenk ik
ze ervan tegen elkaar op te willen boksen: ik krijg olijfolie uit
Israël, tegoedbonnen voor ontspanningsmassages, filosofie-
sche boeken met titels als: *De kunst van het leven met anderen*
– waarschijnlijk in de hoop dat ik ze meteen aan ze uitleen.
Zo nu en dan strijk ik ze even over hun bovenarm, zodat ze
zich welkom voelen. Ook voer ik ze toastjes met gerookte pa-
ling, brioches gevuld met eendenlever, gedroogde abrikozen
vol geitenkaas en rietsuiker, om ze op hun gemak te stellen,
wat met een hapje en een drankje sneller lukt, en ze tevens te
testen op een eetstoornis.

Ze maken me overduidelijk de spil van het geheel: als ik
niet bezig ben nummer één de kurkentrekker te wijzen,
vraagt nummer twee wel naar welke kapper ik ga, en alle-
maal willen ze natuurlijk weten hoe ze waren, vroeger, de
jongens. Hebben jullie even? Nou, dan zijn het net kinderen
die met open mond naar een tekenfilm zitten te staren. Ik leg
ze uit dat er verhalen zijn die binnen de familie moeten blij-
ven, niet zozeer omdat ze geheim zijn, als wel te intiem voor
buitenstaanders. Helaas.

Soms komt een van mijn broers de keuken in, dan slaak ik

een gilletje om het groepsgevoel van de vrouwen onderling te versterken. Om ze te tonen dat ik, hoewel ik niet alles met ze kan delen, heus een van hen ben.

Of ik toch niks vertel wat niet door de beugel kan? De desbetreffende broer gaat achter zijn meisje staan, slaat zijn armen om haar middel, snuffelt even in haar hals en drukt zijn ding tegen haar aan – ik dreig de pan soep te laten vallen: je wilt niet weten hoe zwaar dat is, zoveel liter! Maar meneer staat al naast me, zet de pan terug op het fornuis en maant me tot opletten! Ik knijp hem in zijn zij, hij doet hetzelfde bij mij en voor we het weten stoeien we wat, ik sla hem met de pollepel op zijn kont, hij tilt me ondersteboven, waardoor de gezichten van de meisjes er ineens verwrongen uitzien. Als ze schaapachtig lachen, zeg ik: ‘Genade.’ Ik heb liever niet dat ze zich ongemakkelijk voelen.

Ik verjaag de broer en als we weer als meisjes onder elkaar zijn, zuchten ze diep. Ze zijn het er unaniem over eens dat hij over het juiste genenpakket beschikt, check die ogen! ‘Ja, dat is zo,’ zeg ik. ‘Maar hij heeft veel meer in huis.’ Ze kijken van mij naar de vriendin van de broer die ik zojuist de keuken uit heb gezet, ze vissen naar ontboezemingen over hoe hij is tussen de lakens, en ik zeg dat we onderhand dat voorgerecht eens moeten gaan serveren. Het kind verzucht, blozend, dat hij haar altijd optilt – wat redelijk overdreven klinkt, ‘altijd’, haar voorgangster zat hier een week of zes geleden, misschien iets langer, nog aan tafel – en dan vervolgt ze dat hij haar op zijn donsdeken legt als een sieraad op een kussentje, ze giechelt, ja, hij zoent en streelt haar veel en – oh, is dit niet veel te intiem? – hij wil dat ze tegen hem praat, dat ze zegt wat ze fijn vindt, dat hem dat opgeilt – herkenning alom! ‘Hij was altijd al de meest romantische van het stel,’ zeg ik, ‘maar in vergelijking met zijn broers behoort hij, qua geslacht, tot de

middenmoot.' En dan moeten er ineens een paar plassen of hun 'man' opzoeken! Terwijl ik over allerlei interessante informatie beschik!

Nou, het geeft me in ieder geval even de gelegenheid mijn moeder in te lichten. Ik trek me discreet terug en bel haar op. Ze zit klaar naast de telefoon en samen nemen we in vogelvlucht de vrouwen door omdat het voor haar alleen zinvol is aan te schuiven als er potentiële kandidaten tussen zitten. Voorheen hechtte ze zich aan de eerste de beste, ze waren allemaal als dochters voor haar – en dan ging het uit. Dat gaf een hoop verdriet, want door het plotselinge overlijden, op jonge leeftijd, van onze pater familias zijn bepaalde gezinsleden niet zo sterk in het aangaan van een relatie, of in het weer loslaten daarvan.

Ze besluit te komen: de vrouw van het babyspeelgoed geeft de doorslag. Ik ga gauw de courgettesoep overgieten in kommen en het amandelschaafsel erover gooien, al blijkt iedereen zich goed te amuseren: ze hebben de grootste lol met het bladeren in fotoalbums. Ik zal ze zo eens wat vertellen waar ze om kunnen lachen!

Mijn moeder hoeft maar één kruising over te steken en dan is het nog een minuut of drie rechtdoor, daarom kaart ik vast aan, voor ze er getuige van is, dat mijn broers hun roeping hebben misgelopen. Zo. Ze hebben doktertje gespeeld tot in de brugklas, zeg ik, terwijl ik de kommen op tafel zet, dus wat nu ondernemerschap?! De mannen protesteren en als ik volhoud dat ik bij elke opgezette buik dacht dat er een kind in mij huisde, noemen ze me hun grote, kleine aansteller, want je kunt helemaal geen kind verwekken als je alleen maar boven op elkaar ligt! Er moet iets in, zusje, iets in! Ik zeg al goed al goed, ik zal het zout halen, die courgettes kunnen nogal flauw zijn, en dan zegt mijn oudste broer dat er

ook wel eens iets misgaat, dat de opwinding soms groter is dan het verstand en dat zoiets alles op z'n kop zet maar ook tot iets heel moois kan leiden – ik sta intussen die zoutmolen rond te draaien boven mijn kom, de dode zee is er niks bij; mijn broer pakt de hand van zijn meisje en dan zeggen ze in koor: 'Wij zijn zwanger' – en dat vind ik wel zo'n stompzinnige uitdrukking, alsof mijn broer zwanger is, zijn vriendin is het, hij heeft alleen een zaadje geleverd, is dat nou zo bijzonder als je weet hoeveel er telkens uitkomen?! 'Oh, onverwacht bezoek,' zeg ik, als mijn moeder binnenvalt. De meisjes springen in de houding als militairen op een trainingskamp.

'Mama wat leuk,' zeggen mijn broers, 'er is nieuws, er is nieuws.' Ze laat zich uit haar mantel helpen en zegt dan: 'Is jullie vader opgestaan uit zijn graf?' 'Zoiets, zoiets,' joelen ze, 'er komt nieuw leven, dat is er al!' Ze kijkt naar mij: 'Ga jij eindelijk in therapie?'

'Je wordt oma, mama,' zegt mijn oudste broer. 'Wij zijn zwanger,' zeggen ze gezamenlijk, ik zeg: 'Zij is zwanger. Het moet nog maar blijken dat het van jou is. Dat het levensvatbaar is. Er zit witte wijn in die soep.'

Mijn moeder zegt: 'Kindje toch.' En dan vliegt ze haar zoon om de hals en vervolgens Linda of Lea, Lydia, Lara, ja Lara, net als het hangoorkonijn van de burens. Die legt net doodleuk haar soeplepel vol resten groene courgettesmurrie en lipstick op mijn wit linnen tafelkleed, ze gaat constant met haar handen door haar haren, alsof ze niet snapt dat je daar een vette kop van krijgt, in haar jurkje van Dries van Noten zitten brandgaatjes, hoe krijg je het voor elkaar, ik heb nu al medelijden met dat kind, die treft een moeder die veel te extravert is, dus neem ik mijn broer even apart en zeg hem dat deze vrouw, nu ja, dat deze vrouw – hij kijkt me aan met

van die vragende ogen, net zijn vader, mijn vader, charismatisch, kwetsbaar, ik zoek naar woorden, vang een glimp op van Lara die inmiddels door heel de familie is omhelsd, ze is als een wild dier, heftig in haar gebaren, spannend, bloedgeil, mijn broer zegt: 'Je blijft mijn zusje. De familie breidt alleen maar uit, dat wordt een gezellige boel. En je kunt altijd komen oppassen, als je wilt.'

Daar leen ik me dus niet voor. Dat zij zeker lekker een beetje gaan werken – ondernemen – om daarna een restaurant in te duiken en te dineren bij kaarslicht terwijl ik dagen later nog de geur van spuugboertjes in mijn neus heb en slaapliedjes in mijn hoofd. Ik heb ook een leven!

Ik wijs naar haar jurkje. 'Gaatjes. Er zitten gaatjes in. Nu brandt ze die nog in haar kleding, maar straks, per ongeluk, in haar kind!'

Hij lacht. 'Ze is wat onhandig ja. Maar ze mag nu toch niet meer roken.' Hij trekt me mee naar de eettafel. 'Nou, de oppas is al geregeld.'

Lara pakt mijn handen beet en zegt dat ik een geweldige tante zal zijn, zo zorgzaam, *so cute* – ik dacht al: Wanneer gooit ze er weer wat Engels tegenaan? Ze is vast zo'n reislustig type dat mijn broer straks gaat ontvoeren naar Tahiti of Myanmar om een paar jaar hun blikveld te verruimen, met die wimpers van haar die ze zeker weten in een salon heeft laten verlengen.

'Ik moet naar de keuken,' zeg ik, 'dat hoofdgerecht komt er niet vanzelf. Of zijn de maagjes van de meisjes al gevuld van een beetje soep?'

Protest van mijn broers, mijn moeder, vanwaar die vijandigheid? De meisjes kijken me aan alsof ik een beetje gestoord ben, ondankbare types. 'Het is ook moeilijk,' zegt er eentje, 'jullie zijn zo hecht.'

‘Maar wij zijn geen indringers,’ fluistert een ander.

Oh nee, zusjes? Wat zijn jullie dan?

Ik stop de kippen in de oven, het zijn net embryo's, alleen dan zonder hoofd – en ik denk: Misschien zou ik niet eens zo'n slechte oppas zijn. Ik zou het kind leren wat zorgzaamheid is en het unieke van een bloedband. Bloed? Ja, dat is dat rode wat er uit je knietjes sijpelt als je valt. We gebruiken het ook in uitdrukkingen als: Het zit niet in papa's bloed om zich te binden.

Ik zal niet verklappen dat hij of zij eigenlijk een foutje was, weliswaar een geslaagd foutje, maar nog steeds een foutje. Ik zal er zijn als zijn of haar mama op een dag haar spullen pakt. Ik zal helpen inpakken – en als haar vertrek nog even op zich laat wachten, zal ik stelselmatig speeltjes van het kind kapottrappen, zodat het leert wat verlies betekent, dan komt dat later niet zo hard aan.

TAALSPEL

Godsamme, kijk, daar heb je het al: ik neem woorden van hem over, potdomme, ik krijg er een appelflauwte van. Je zou het wis en waarachtig niet vermoeden als je hem ziet op zijn lakleren sneakers, in zijn nauwsluitende shirt, en oh, die doordringende blik, meneer de schuinsmarcheerder – maar dan die taal!

Meid. Zo zegt hij steevast. Je bent een lieve, lekkere meid. Waarvan akte, nondeju. Gelijk mijn droom kaduuk. Of we een vorkje gaan prikken? Schat, je bent adembenemend, chapeau, maar zeg me na: ‘Pumpkin, ga met me dineren, en daarna clubben.’

‘Clubben?’ Hij legt zijn handen op mijn billen.

‘Ja, als in: naar een club gaan en cocktails achteroverslaan, flirten, dansen.’

‘Vet?’

‘Vet is uit,’ zeg ik. Om tureluurs van te worden.

Hij kijkt beteuterd, oh, weer zo’n woord, ik zit er vol mee. Ik maak me van hem los, glip de badkamer in, trek mijn la-

vendelkleurige, nieuwe jurkje aan, honderd procent zijde – hij was de winkel nog niet binnen of hij had het al in zijn handen, ik wil maar zeggen: hij heeft smaak!

‘Je ziet er patent uit,’ zegt hij.

‘Patent?’ Hm. Mooi woord. ‘Dank je wel.’

‘Nemen we de benenwagen?’

‘Liever een taxi.’ Ik plaats mijn voet op de wastafel, toon hem mijn zuurstokroze pump.

‘Aha,’ zegt hij, ‘deugniet.’ Dan likt hij mijn wreef, mijn enkel, met zoveel gevoel dat mijn standbeen trilt als een juffershondje, oooh, verrek, trilt als een... nou, het trilt gewoon. De jurk gaat uit, en dan geeft hij me van Jetje! Ik klamp me aan hem vast alsof ik wil dat hij voor altijd in me blijft. In adamskostuum is hij alomtegenwoordig, mijn god, je zou niet zeggen dat hij zo oud is als Methusalem.

‘Sodeju,’ roep ik.

En hij hijgt: ‘Hel en verdoemenis.’

Dan bestellen we een taxi. We nemen plaats op de leren achterbank, ik fluister ‘smeerpomp’ in het oor van mijn liefste, hij mompelt ‘lellebel’.

Hoeveel beter klinkt dit eigenlijk dan ‘viezerik’ en ‘slet’? Ik ga er warempel de schoonheid van inzien.

Na het diner zegt hij: ‘Op naar de fuif.’

‘Eerst een dikke pakkerd.’ Ik buig me over de tafel naar hem toe, ik zal die rikketik van hem aan de praat houden! We nemen onze glazen mee en verkassen naar de club, waar ik hem voorstel aan mijn vrienden. Om de haverklap vindt zijn mond een luisterend oor: zijn stem is nergens in het lawaai, daarom perst hij zijn lippen tegen de oorschelpen van, respectievelijk, Adèle, Didi, en Sheila. Hij is volledig in zijn nopjes, joechei.

‘Hij noemde me een bengel,’ zegt Adèle.

‘Hij vond me een doerak,’ zegt Didi.

‘Wat betekent lichtekooi precies?’ vraagt Sheila.

Ik denk: Hoer, lieve schat, gossiemi-kkie!

‘Laten we gaan,’ zeg ik tegen hem.

‘Ben je beduvelde!’ Hij wiegt met zijn heupen alsof hij een hoelahoep om zijn middel heeft en zijn benen blijken van elastiek, hij moet potten vol glucosaminepillen slikken. Sheila’s knietjes zijn ook gesmeerd: ze zakt continu in de hurkstand, haar hoofd zowat tegen zijn rits. Ze zegt: ‘Wat een charmante man! Uit niets blijkt dat hij uit het stenen tijdperk komt. Lichtekooi. Dat klinkt zo vogelachtig!’

Ineens slaat hij zijn armen om me heen. Hij is me van achteren genaderd, grijpt me vast zoals ik vroeger mijn vader of moeder vastgreep als we zeiden: ‘Ik houd zoveel van jou! Hoeveel? Zoveel!’ – en dan kneep je elkaar dood.

‘Niet doen,’ zeg ik. ‘Ik ga.’

‘What the fuck?’

Hij leert snel in deze ambiance! Ik wurm me tussen de glanzende mensen door naar de garderobe; hun zweet is overal, net als de zoete geur van hun drankjes, de walm van peuken die van onder de luifel, voor de entree, naar binnen komt gewaaid. In mijn oren gonst het, ik bel de taxicentrale. Het zal minstens twintig minuten duren voor er een taxi voorrijdt! Tranen biggelen over mijn wangen, oh, kut, die taal, ik jank gewoon. Dan hoor ik hem achter me: ‘Hé chick, wat is dit nu?’

Chick?

‘Ik ga met je mee,’ zegt hij. Mijn gentleman. Samen uit, samen thuis.

‘Hoeft niet.’

‘Rare kwibus. Je gaat niet alleen over straat!’ Hij pakt mijn hand. Oh, niet doen! Niet voor me zorgen, daar ben ik ont-

vankelijk voor. Hij staat erop me thuis te brengen en regelt binnen een minuut een taxi. Ik laat me afzetten, hij wil uitstappen, maar ik keer me naar de bestuurder en zeg: 'Brengt u deze meneer naar huis.'

'Meneer? Sinds wanneer?'

'Altijd al geweest, lief.'

Hij zegt: 'Au,' en dan legt hij zijn hand op zijn hart.

'Ga slapen.' Ik geef hem een kus en verdwijn achter mijn voordeur. De Mercedes trekt zo snel op dat het lijkt of de chauffeur het imago van mijn vriend wil oppoetsen. In bed wacht ik. Ik wacht tot de volgende morgen. Middag. Avond. Nacht. Ik wacht. Op een sms, nogal wiesdes! Snap hij niet hoe je woorden vormt door op de toetsjes te drukken? Oh, generatiekloof!

Sheila belt me. Ze heeft me dagen niet gezien, of het goed gaat? Ze vindt ons een leuk stel. Het kan tegenwoordig allemaal! Hij ziet er niet oud uit, zegt ze, je kunt je niet voorstellen dat je zo'n man binnenkort moet begraven. Dat er dan niets van hem rest. Ze snuift. Gaat het wel, Sheila? Ik heb het opgezocht, zegt ze, lichtekooi betekent prostituee. Hoer. Ik moet je waarschuwen.

Ik ril en verafschuw de mist waarin ik me begeef. De regels van het spel. Welke regels? Welk spel? Langzaam sta ik op uit bed – en dan met één druk op de snelkiestoets klinkt daar ineens zijn stem: 'Pumpkin.'

Pumpkin.

En dan praat hij, en hij praat. En ik luister, maar ik hoor slechts flarden: 'Ik heb zin in je.'

Stik de moord!

'Kom naar mij. Gaan we chillen.' Zijn hese lach.

Dan is het stil.

Ik durf niet. Ik durf het hem niet te vragen. Maar het moet. Ik moet het hem horen zeggen. Ik schraap mijn keel. 'Noem me eens bij mijn koosnaam.'

'Daar heb je een hekel aan!'

'Doe.'

'Meid,' zegt hij. 'Lieve, lekkere meid.'

'Nog eens.'

'Je bent mijn lieve, lekkere meid.'

'Ga door.' Ik trek over mijn ondergoed een jas aan, sla een sjaal om, stap in ballerina's. Ik zoek mijn sleutels, ga de straat op, verplaats mijn gewicht van mijn ene voet op de andere. 'Meer,' zeg ik. 'Meer.' Hij mag niet ophouden: ik zou omkeren.

Meid gonst het in mijn hoofd, zó terug in de tijd. Maar hij is degene die het uitspreekt. Zijn stem leidt me naar hem toe. Hij klinkt zoals het was tussen ons. Hij klinkt alsof het zo weer kan worden.